

BOLSJEVIK nr. 3 1971.

Innhold:

Studieveiledning til "Om motsigelsen".....	side 1
Forsøk på å anvende dialektikken på EEC-arbeidet og propagandaen.....	side 4
Kadervurdering.....	side 9
Supplerende fakta om Baude-klikkens kontrarevolusjonære linje.....	side 6

Studieveiledning til OM MOTSIGELSEN.

A) Hensikten med veiledninga - dens begrensning.

Denne veiledninga har ikke til hensikt å gi et representativt utdrag av OM MOTSIGELSEN, eller å gi en uttømmende veiledning. Det beste inntrykk av Formann Maos briljante pamflett får en bare ved å lese hele artikkelen, studere den og anvende den. Men veiledninga har til hensikt å utheve noen punkter som er særlig viktige for våre studier nå, slik at kameratene i hvert fall merker seg og anvender disse. I tillegg vil vi knytte noen enkle kommentarer til noen avsnitt for å lette tillempeinga av Formann Maos teser på vårt arbeid. Veiledninga vil være til nytte hvis den brukes som det den er - en rettesnor fram til terskelen. Om kameratene skal stige over terskelen og gripe dialektikkens kjerne er fortsatt opp til deres egen innsats i levende studium og anvendelse.

B) Noen hovedpunkter i OM MOTSIGELSEN (Særlig viktig er det å merke seg punktene I, IV, VI og VII).

I) Formann Maos understrekning og utvikling av dialektikkens grunnlov.

"Loven om motsigelser i ting, dvs. loven om motsetningenes enhet, er grunnloven i den materialistiske dialektikk." (Om motsigelsen, Sufttrykk 1967, s. 3) Denne klare, vitenskapelige uttalelsen er særskilt viktig, fatter vi ikke den, så fatter vi ingenting av dialektikken. Formann Mao utdyper den slik: "Denne dialektiske verdensanskuelsen lærer oss først og fremst hvordan vi skal iakttas og analysere bevegelsen av motsetninger i ulike ting, og hvordan vi på grunnlag av denne analyse skal anvisne metodene for å løse motsigelser. Det er derfor særlig viktig for oss å forstå loven om motsigelser i ting på et konkret vis." (vår understrekning). Denne loven har Formann Mao sammenfatta i fem ord: "Ett deler seg i to." Vår oppgave er slik som Mao sjøl har formulert den: "Kommunistenes oppgave er å avsløre de reaksjonæres og metafysikernes vrangforestillinger og propagandere den iboende dialektikken i tingene og dermed påskynde forvandlinga av tingene og oppnå revolusjonens mål." Kort sagt vi må holde fast ved loven om at en deler seg i to og se alt ut fra den synsvinkelen.

II) Relasjonen indre motsigelser - ytre påvirkning.

Noen kamerater tror at ytre påvirkning er forutsetninga for at de kan komme noen vei. "Vi kan ikke gjøre noen framskritt i EEC-arbeidet uten flere utspill fra sentralt hold." "Vi står stille om vi ikke blir tildelt flere kadre." "Vi kan ikke utvikle KK-salget videre om ikke KK-redaksjonen gir oss nye salgsmetoder i hendene." osv. Hvordan ser vi på slik tenkning?

"Den grunnleggende årsaken til en tings utvikling ligger ikke utenfor, men i tingen sjøl; den ligger i de motsigelser som finnes i tingen. Enhver ting inneholder motsigelser, og av det kommer dens bevegelse og utvikling. Motsigelsene i en ting er den grunnleggende årsaken til dens utvikling, mens dens innbyrdes forhold til og vekselvirkning med andre ting er sekundære årsaker. Den materialistiske dialektikken bekjemper såleis aktivt teorien om ytre årsaker eller om ei ytre drivkraft...." (s. 4) "Utelukker den materialistiske dialektikken ytre årsaker? Slett ikke. Den framholder at ytre årsaker er forandringens vilkår og at indre årsaker er forandringens grunnlag og at ytre årsaker virker virker gjennom indre årsaker." (s. 5)

III) Om motsigelsens allmenngyldighet.

"Det allmenne eller det absolutte ved motsigelsen har en dobbelt betydning. Den ene er at det finnes motsigelser i alle tings utviklingsprosess, og den andre er at i hver tings utviklingsprosess finnes det en bevegelse av motsetninger fra begynnelse til slutt." (s. 6)

Motsigelser er med andre ord ikke noe som kommer til etter hvert, men noe som eksisterer hele tida. Slik finnes motsigelsen mellom borgerlig og proletarisk ideologi i forbundet i dag, sjøl om det ikke finnes noen grupper i forbundet, av typen Jetne-gruppa e.l., som forfekter et reint borgerlig standpunkt. Muligheten for at slike grupper kan oppstå i framtida ligger nettopp i dette absolutte ved motsigelsen.

Formann Mao utdyper dette ved å påpeke: "Enhver forskjell i menneskenes oppfatninger bør betraktes som ei gjenspeiling av en objektiv motsigelse."

(s. 7) "Motsetning og kamp mellom ulike slag av ideer forekommer stadig i partiet. Dette er ei gjenspeiling i partiet av motsigelsene mellom klassene og mellom det gamle og det nye i samfunnet. Hvis det ikke fantes motsigelser i partiet og ikke noen ideologiske kamper for å løse dem, ville partiets liv ta slutt." (s.7)

IV) Om motsigelsens særegenhet.

(Det er) "nødvendig å framheve studiet av det særegne ved motsigelsen og forklare det utførlig" (s.6) Dvs. vi kan ikke stoppe ved å forstå at det finnes motsigelser, vi må gå videre fra denne nødvendige erkjennelsen til å gripe det særegne ved de aktuelle motsigelsene. "For å avdekke prosessens vesen, er det nødvendig å avdekke det særegne ved de to sidene i hver av motsigelsene i prosessen" (s.11)

"Når vi snakker om å forstå hver side i motsigelsen, mener vi å forstå hvilken spesiell stilling hver side inntar, hvilke konkrete former den antar i dens gjensidige avhengighet av og i dens motsetning til den motsatte sida og hvilke konkrete metoder som nyttes i kampen med dens motsetning, når de begge er avhengig av og i motsetning til hverandre og også etter at avhengigheten er brutt." (s.11)

Dette er nødvendige krav til vår analyse som følger av at vi anerkjenner tesen "ett deler seg i to". Det holder ikke bare å se hvilke motsigelser som finnes, vi må også se de forskjellige sidenes særegne drag, hvilke former kampen mellom dem tar og under hvilke forhold den ene kan slå over i den andre. Vi må ikke være overflatiske: "Å være overfladisk betyr å verken ta hensyn til kjennetegnene ved en motsigelse i sin helhet eller til kjennetegnene ved hver av sidene; det betyr å fornekte nødvendigheten av å trenge djupt ned i en ting og omhyggelig studere kjennetegnene ved motsigelsen i den, men i stedet bare å betrakte den på avstand, og etter å ha fått et glimt av det ytre omrisset...." (s.12)

I forbundet pågår det hele tida en kamp mellom to linjer, den borgerlige og den proletariske i ideologi, politikk og arbeidsstil. Hvis vi ikke griper det og makter å holde fast ved det, kan vi aldri bekjempe den borgerlige innflytelsen. Men det er ikke nok. Vi må også evne å se hvilke særegne trekk motsigelsen har til forskjellige tider i ulike stadier:

"Men i en langvarig prosess er vilkåra vanligvis ulike på hvert stadium. Årsaken er at sjøl om den grunnleggende motsigelsens natur i en tings utviklingsprosess og prosessens vesen består uendra, så blir den grunnleggende motsigelsen stadig skjerpa ettersom den går fra ett stadium og over i et annet i den langvarige prosessen. Dessuten skjerpes noen av de tallrike større eller mindre motsigelsene, som er bestemt eller påvirket av den grunnleggende motsigelsen, mens andre blir midlertidig eller delvis løst eller dempa og en del nye oppstår. Prosessen faller følgelig i ulike stadier." (s.13)

(Jfr med SKs analyse av hovedmotsigelsen i forbundet i kommunikeet fra 5. plenum.)

V) Om forholdet allment og særegent.

Om dette dialektiske forholdet sier Formann Mao:

"Vi må studere det særegne ved motsigelsens allmenngyldighet og tingenes felles vesen, og atvi etter å ha oppnådd kunnskap om tingenes felles vesen, må gå videre og studere de konkrete ting som ennå ikke har vært gjenstand for grundige studier eller som nettopp har oppstått." (s.10)

"Ettersom det særegne er forent med det allmenngyldige, og ettersom det allmenne så vel som det særegne ved motsigelsen finnes i alle ting og det allmenne ligger i det særegne, bør vi når vi studerer et objekt, forsøke å oppdage både det særegne og det allmenne og deres gjensidige forbindelser, og å oppdage både særegenhet og allmenngyldighet og også deres gjensidige forbindelser i objektet sjøl og å oppdage dette objektets gjensidige forbindelser med de mange objektene utenfor det."

"Å fornekte motsigelsen er å fornekte alt.... Av dette følger motsigelsens allmenne karakter, det absolutte ved den. Men denne allmenne karakteren er inneslutta i hver individuell karakter; Hvis all individuell karakter ble fjernet, hva ville da bli igjen av den allmenne karakteren?"

VI) Hovedmotsigelsen.

Det er ikke tilfeldig at vi snakker om hovedmotsigelsen.

"Det er mange motsigelser i en sammensatt tings utviklingsprosess, og en av dem er nødvendigvis hovedmotsigelsen. Dennes eksistens og utvikling bestemmer eller innvirker på eksistensen og utviklinga av de andre motsigelsene." Det er av avgjørende betydning å gripe hovedmotsigelsen og gjøre en riktig analyse av den.

For eksempel er det ikke likegyldig hva som er hovedmotsigelsen i Norge. Det er klart at det finnes en motsigelse mellom småborgerskap og proletariatet, men hvis vi utpeker den til hovedmotsigelsen, vil vi gjøre skjebnesvangre feil i strategien og taktikken. De reaksjonære populistene gjør dette til en avgjørende motsigelse og snakker om at "byene" (borgerskap og proletariat under ett) utbytter "landsbygda" (landlig borgerskap og småbønder/fiskere under ett). Det gir dem en strategi og taktikk for å skille småbøndenes kamp fra arbeiderklassens kamp og stille dem i motsetning til hverandre.

Det er også klart at det i en organisasjon finnes en motsigelse mellom kapasitet og oppgaver. Men det betyr en verden av forskjell om vi utpeker den eller motsigelsen mellom den borgerlige og den prolitariske veien som hovedmotsigelsen.

Derfor sier Formann Mao:

"Av dette følger at om det i en hvilken som helst prosess er flere motsigelser, må en av dem være hovedmotsigelsen, som spiller den ledende og avgjørende rollen, mens de øvrige inntar en sekundær og underordnet stilling. Når vi studerer en hvilken som helst sammensatt prosess, hvor det er flere motsigelser, må vi konsentrere alle anstrengelser om å finne hovedmotsigelsen i den. Så snart vi har grepet denne hovedmotsigelsen, kan vi lett løse alle problemer."

VII) Om hovedsida

Det er ikke tvil om at det finnes sekterisme i form av byråkratisisme i de kommunistiske organisasjonene, like lite som det er tvil om at det finnes masselinje, men det er ikke likegyldig om vi som fascistene sier at sekterismen er hovedsida, eller om vi som SK sier at masselinja er hovedsida. "Men bør vi i en hvilken som helst motsigelse, enten den er hovedmotsidelsen eller en sekundær motsigelse, behandle de to sidene som likeverdige? Igjen nei. I enhver motsigelse er utviklinga av de motsatte sidene ujevn, I blant synes de å være i likevekt. Dette er imidlertid bare midlertidig og relativt, mens ujevnheten er grunnleggende. Den ene av de to motsatte sidene må være hovedsida, den andre sekundær. Hovedsida er den som spiller den ledende rollen i motsigelsen. En tings natur blir i hovedsak bestemt av hovedsida i motsigelsen, den sida som inntar den framherskende stilling.

VIII) Om identitet og kamp

Identitet betyr to ting: "For det første, at eksistensen av hver av de to sidene i en motsigelse i en tings utviklingsprosess, forutsetter eksistensen av den andre sida, og begge sider eksisterer sammen i en eneste enhet; for det andre at hver av de motsatte sidene under gitt vilkår forvandler seg til sin motsetning."

"..kampen mellom motsetninger gjennomsyrrer er prosess fra begynnelse til slutt og gjør at en prosess forvandler seg til en annen, at den finnes overalt og at kampen derfor er ubetinget og absolutt."

IX) Om antagonismen

"..antagonismen er en form, men ikke den eneste formen for motsetningenes kamp."

Et FORSØK PÅ Å ANVENDE DIALEKTIKKEN PÅ EEC-ARBEIDET OG PROPAGANDAEN

Når vi skal danne en lokal aksjonskomite mot EEC og dyrtid står vi overfor mange problemer. Vi kan løse dem på to måter. Den ene måten er å prøve å løse alle problemene på en gang eller i en vilkårlig rekkefølge. Det er bedre enn å ikke gjøre noen ting, men det er langt dårligere enn å analysere problemene og finne ut hva som er viktig og hva som er mindre viktig og legge opp en plan etter det. En slik analyse må bygge på at vi finner motsigelsene i arbeidet.

Noen kamerater ønsket å lage en aksjonskomite. Men de fant snart ut at aksjonskomiteen kom ikke av seg sjøl, bare ved at de sa til folk i distriktet at det var nødvendig med en aksjonskomite. Men fra andre steder hadde de også hørt at det ikke gikk bra hvis en bare lagde et møte og kalte resultatet for en aksjonskomite. De få stedene der det var gjort slik, kom stort sett bare de organiserte folkene. Dette var en motsigelse. På den ene sida kunne en ikke sitte med hendene i fanget og vente på at massene skulle danne en aksjonskomite og på den andre sida kunne en heller ikke bare forlite seg på våre egne folk. Spørsmålet om å starte en aksjonskomite har to sider. Det deler seg i to. En må ta hensyn til begge sidene og en må forene et fast initiativ fra marxist-leninistenes side med en så bred mobilisering av massene som mulig.

Kameratene tok hensyn til dette. Derfor la de en plan om å opprette en aksjonskomite innen et visst tidsrom og de satte mål på arbeidet fram til møtet, og de gjennomførte en politisk diskusjon av hva de ville oppnå med møtet. Dermed tok de et ledende initiativ.

Men de stoppet ikke der. Med de organiserte marxist-leninistene som kjerne trakk de til seg stadig breiere sirkler av progressive rundt seg. Det ble laget møter av skoleelever og lærere som forberedte direkte personlig agitasjon på skolen. Det ble laget møter av eldre folk i distriktet til å benytte personlige kontakter for å mobilisere. Og kjøperne av Klassekampen ble kontaktet for å komme på møtet.

Møtet ble relativt vellykket. På skolen var det gjort best arbeid med å knytte stadig videre sirkler av progressive til arbeidet, og derfra kom det også flest. I distriktet var det ikke gjort fullt så bra arbeid, så derfra kom det færre.

Har dere (eller har dere hatt) liknende problemer i arbeidet? Hvordan har dere (har dere tenkt) å løse motsigelsen mellom et fast initiativ og en breiest mulig mobilisering?

Finn liknende eksempler fra EEC-arbeidet og KK-salget på at **EN DELER SEG I TO**, og drøft hva det betyr for å løse problemene.

Noen kamerater mente at en del folk var helt håpløse å arbeide med. De mente at det var allment riktig at det gikk an å mobilisere skoleelever i EEC-arbeid. Det var bare slik at folka i deres klasse og på skolen i distriktet var helt håpløse. Andre kamerater mente at det var feil. De sa at sjøl om det for tida er slik at disse elevene ikke stiller på politiske møter eller deltar i aksjoner, så er ikke dette forholdet uforanderlig. Hvis alle skoleelevene hadde vært sønner og døtre av skipsredere og banksjefer måtte vi vente et magert resultat også for framtida. Men var det slik det forholdt seg? Nei! Den overveldende majoriteten av skoleelevene var barn av arbeidere og lavere funksjonærer. De har objektivt interesse av sosialismen. Å forsøke å utvikle dem er ikke som å prøve å ruge en kylling ut av en stein. De fleste av dem kan og vil utvikle seg til å bli mer aktive. Når vi studere skoleelevenes iboende motsigelser så ser vi at det eksisterer en motsigelse mellom deres objektive interesser og deres subjektive bevissthet. Hvis det er slik at deres objektive interesser er for sosialismen, er det med andre ord blant annet et spørsmål om vår subjektive innsats om de skal bli mer aktive.

Har gruppa merket liknende tendenser til å undervurdere massenes potensielt grenseløse entusiasme for sosialismen? I så fall, hvordan har dere løst (skal dere løse) problemet? Ta for dere et område der dere ennå ikke har noen særlig kontakter med massene og diskuter hvordan dere skal få litt framgang der. Sett konkrete mål.

Da det åpne møtet kom, viste det seg at det kom relativt få nye folk, bare om lag en femtedel av de frammøtte. Noen ble da frusterte og sa at møtet var en fiasko. Andre kamerater delte ikke dette synet. Riktignok hadde langt flere folk lovt å komme, men så lenge det er en viss framgang, så må vi være glade for det. De minte om den dumme oldingen som gikk løs med hakke på de to store fjellene. Hans framganger var tilsynelatende små, men de var skritt på den riktige veien. Så lenge vi følger den riktige veien og har pågangsmotet til den dumme gamle mannen, så vil vi før eller seinere oppleve at massene i hundretusener på hundretusener slutter opp om oss. Hvis vi venter lettkjøpte framganger og er misnøye om ikke alt går som på en rett landevei, da vil vi snart gi opp det revolusjonære arbeidet og massene vil vende seg fra oss. Kameratene viste til at det var betydelige kvaliteter i den lille kvantitative fremgangen. Et par av de nye folkene var folk som hadde levd i femti år uten å delta i organisert politisk arbeid. Det var et stort omslag for dem å komme på møtet. Faktisk var det slik at i forbindelse med vurderinga av resultatene var det to linjer: Den ene ventet lettkjøpte seire og ble frustert da de bare hadde litt framgang. Det var en småborgerlig linje fordi den gjenspeiler borgerskapets drømmer om lettvinnt framgang. Den andre linja gikk ut fra prinsippet om langvarig og seig kamp, og den viste til framgangene og var samtidig klar over manglene. Den var en proletarisk linje, fordi den gjenspeilte proletariatets seige kampvilje og evne til å holde en stø kurs under alle forhold.

Har dere lærdommer fra tilsvarende bevisste eller ubevisste kamper mellom to linjer? Diskuter hvordan hver enkelt kamerat kan sette seg mål for jamn framgang med KK-kjøperne. Bestem dere for tidspunktet for å oppsummere framganger eller tilbakeganger.

En kamerat hadde i lang tid stått stille i arbeidet med KK-kjøperne. Av og til ble han mismodig over dette og viste lite entusiasme i arbeidet. Andre kamerater som hadde hatt litt framgang, bestemte seg for å hjelpe ham. De sa til ham at de sammen skulle prøve å analysere arbeidet hans. Da tok de utgangspunkt i Formann Maos tese om at en deler seg i to. "Vi må dele spørsmålet i to", sa de. I KK-salg er det mange motsigelser. Selv om kjøperne (og potensielle kjøpere) og selgeren tilhører den samme klassen, er det en motsigelse mellom dem. Løsninga av denne motsigelsen bestemmer om kjøperen virkelig skal kjøpe og også om han skal utvikle seg på annen måte. For å løse motsigelsen korrekt, må vi gå inn på de to sidene ved motsigelsen. Når det gjelder selgeren, må han se på sine egne gode og dårlige sider. Kanskje er han litt redd for å selge KK, og derfor ikke initiativrik nok. Eller kanskje presenterer han KK som et vanlig blad uten å gi kjøperen en god grunn til å kjøpe akkurat KK. Han kan også ha gode sider, f.eks. at han har lett for å komme i prat med folk. Han må da benytte seg av sine gode sider for å bli kvitt de dårlige. Men selgeren må ikke bare kjenne seg selv. Han må også kjenne den andre sida i motsigelsen. - kjøperen. Er vedkommende ung eller gammel, arbeider eller student? Eller kanskje pensjonist eller husmor? Selgeren må legge vinn på å kjenne kjøpere og potensielle kjøpere, slik at han under salget evner å ta utgangspunkt i akkurat det som angår den kjøperen han står overfor. Ut fra dette gjorde kameraten framskritt ved 1) å legge vinn på å kvitte seg med den borgerlige redselen formassene og 2) å lære å kjenne folkene i distriktet, kjenne deres problemer og synspunkter.

Muligheten til å utvikle en progressiv fra å være kjøper av KK og til å bli en aktiv ml-er ligger i om vi evner å gripe vedkommendes særegne forutsetninger - indre motsigelser - og utvikle dem på riktig måte.

De to sidene i en motsigelse er ikke bare i motsetning, de er også gjensidig forbundet og gjennomtrenger hverandre. Det betyr at det ikke er bare pro pagandisten som utvikler folk i distriktet. Folk i distriktet virker også i høy grad inn på propagandisten. Hvis propagandisten er seg dette bevisst, kan han utnytte dette forholdet til å omforme sin egen verdensanskuelse. Han må ta innstillinga å lære av massene samtidig som har forsøker å høyne deres nivå.

Hva slags folk bor i distriktet der dere selger KK? Kjenner dere til spe-

sielle særegenheter som dere kan ta utgangspunkt i? og hva kan gjøres for å utvikle den lokale agitasjonen?? Kanskje er det nødvendig å gjøre undersøkelser - i så fall diskuter hva det er mest nyttig å undersøke og sett en konkret målsetting for undersøkelsen. Når dere har oppsummert resultatene, bør dere komme fram til hvordan de kan nyttes i propagandearbeidet.

Vi slo fast at det er en motsigelse mellom propagandisten og folk i distriktet - i all hovedsak en motsigelse i folket - men tross alt en motsigelse. Hvem har så ansvaret for å ta initiativet i dette forholdet? Hvem er hovedsida når det gjelder å gripe ledelsen? Jo, det er så avgjort propagandisten. Om han har ei riktig eller gal linje, en riktig eller gal innstilling og en riktig eller gal arbeidsstil er av avgjørende betydning for utviklinga. Mens det er av underordna betydning om massene i distriktet fireløpig for en stor del er villedet av sosialdemokratiet eller har en viss motvilje mot marxist-leninistene. Slike ugunstige forhold kan overvinnes med aktiv subjektiv innsats fra propagandisten.

Også propagandisten deler seg i to: Han har et ønske om å tjene folket og representere folkets sanne interesser, men han har også borgerlige feil. Det pågår en kamp mellom proletarisk og borgerlig ideologi hos propagandisten. Han må bevisst søke å styrke den proletariske sida og bekjempe den borgerlige. Hvordan gjør vi det? Det er mange former kampen kan ta, men har skal vi nøye oss med ett eksempel: En kamerat gjorde hver måned sin "plikt" ved å gå ut og selge KK på dørene. Når han var ferdig med salget var han lettet og gikk hjem med god samvittighet. Salget gikk stadig ned kvantitativt, men han trøstet seg med at det ble stadig bedre kvalitativt. Hvordan var det med dette? Han tok til å studere arbeidet sitt mer kritisk og fant ut at det ikke var sant at arbeidet gikk kvalitativt fram. For det som hadde skjedd var at salget nå foregikk til de folka som uten nøling kjøpte KK, og derfor la han heller ikke noen innsats i å utvikle dem videre, var bare glad til. Dermed var salget nå redusert både kvalitativt og kvantitativt. Hva var årsaken? Han tenkte først at folka i distriktet var så ille at det ikke gikk likevel. Andre kritiserte ham for denne holdninga og litt etter litt skjønnte han at det var hans egen innstilling det var noe galt med. Han hadde ingen tillit til massene og han fryktet massene. Derfor prøvde han aldri å ta utgangspunkt i deres nærmeste problemer, men ~~pr~~ prøvde å selge KK som en pakke vaskepulver. Dessuten var det på grunn av redsel for massene at han hver gang var så lettet når han var ferdig. Han skjønnte nå at dette hadde noe med ~~svikt~~ i hans klassestandpunkt å gjøre. Han studerte nøye de tre mest leste artiklene av Formann Mao. Han ble glad og kampinnstilt og bestemte seg for å knytte seg nært til massene i distriktet og kvitte seg med den sekteriske stilen. Neste salg ble et kraftig gjennombrudd både kvantitativt og kvalitativt. Han hadde nå en helt ny innstilling til folk i distriktet og hadde mange fine samtaler med folk som bare hadde lukket igjen døra før. Han oppnådde samtidig en fordobling av salget.

Diskuter ut fra egne erfaringer hvordan innstillinga kan virke som en drivkraft eller en klamp om foten alt ettersom det er en proletarisk eller en borgerlig innstilling.

En ny innstilling til arbeidet kan ikke gjennomføres ved dekret, men ~~h~~ bare gjennom kamp mot feil i gruppa og hos seg sjöl. Diskuter hvordan den proletariske innstillinga til propagandaen kan styrkes i gruppa og hos hver enkelt kamerat. Kan dere også dra nytte av de tre mest leste her?

SUPPLERENDE FAKTA OM BAUDE-KLIKKENS KONTRAREVOLUSJONÆRE LINJE1. Holdninga til Svensk-kinesiska Föreningen (SKF)

Baudeklikken har gått til kraftige angrep på SKF og dens formann Jan Myrdal. Baudeklikken går inn for at SKF erklært skal stille seg "under marxist-leninistenes ledelse". De avviser at det har betydning for SKF å holde en kameratslig kontakt med den kinesiske ambassaden og hevder at ambassaden "representerer diplomatiet", mens de går inn for å "opprette direkte kontakter med den kinesiske arbeiderklassen". De hevder at det er uten interesse for arbeiderklassen om Sverige opprettholder diplomatisk kontakt med Kina eller ikke. De hevder at SKF ikke bør arbeide for å styrke handelsforbindelsene med Kina, da det er "kremnevirksonhet". Ei slik linje går objektivt imperialisismens ærend i og med at den retter seg mot Folkerepublikken Kinas arbeid med å styrke forbindelsene med utlandet, også med land med andre samfunns-systemer. Denne linja passer som hånd i hanske med trotskistenes preik om "byråkratiet og arbeiderklassen" i Kina. Og den virker objektivt for å begrense oppslutninga om vennskapsarbeidet for Folkets Kina blant alle lag av folket i Sverige. Vi har ingenting til overs for ei slik linje.

2. Holdninga til organisering på basis av produksjon.

Baudeklikken hevder at Clarte er omgjort til "fagforening" i og med at forbundet nå organiserer på skoler, institutter osv. i stedet for å organisere etter bosted. Her står Baudeklikken erklært i motstrid til Kinas KPs linje: Da SK-delegasjonen besøkte Kina høsten 1970, understreket representantene for Partiet gang på gang at "den grunnleggende formen for kommunistisk organisering er organisering på basis av produksjon - dvs. i fabrikker, skoler, universiteter osv." Klarere kan det vel ikke uttrykkes. Baudeklikken representerer systematisk ei annen linje enn vi og de andre marxist-leninistiske partiene og organisasjonene i verden.

3. "Proletären" sprer løgn om Klassekampen. Fortsetter sin fiendtlige linje overfor SUF(n-l).

Baudeklikkens organ "Proletären" sier i sitt nr. 2 at Klassekampen har nektet å ta i mot materialet deres. Dette er løgn og Baudeklikken vet det. Baudeklikken sendte nemlig et brev til KK hvor den samme påstanden var gjengitt og KK svarte umiddelbart at den ikke stente overens med fakta, og at Baudefolka bare kunne sende alt materiale de ønsket. Når så Baudeklikken trykker denne påstanden likevel er det fordi den ønsker å sverte den norske marxist-leninistiske bevegelsen. Dette har ingenting med den proletariske internasjonalsismen å gjøre. "Proletären" fortsetter med å "oppfordre" norske marxist-leninister til å "stille sin ledelse til regnskap". Med andre ord prøver de å bruke en løgn til å provosere fram motsigelser i andre lands kommunistiske organisasjoner. Slike handlinger tjener ikke arbeiderklassen og folket i Sverige og Norge, det tjener bare de som vil n-l-organisasjonene til livs, nemlig slike krefter som Den norske Creditbank, statsapparatet i de to land osv.

HVORDAN GJENNOMFØRER VI KADERVURDERINGER ?

Kadervurderinger er viktig!

I klassesamfunnet preges alt av kampen mellom arbeidet og kapitalen. Kampen mellom de to veiene avspeiler seg også hos kommunistene. Ingen av oss kan leve hermetisk isolert fra borgerlige ideer, politikk og arbeidsstil, som gjennomsyrrer samfunnet rundt oss. Borgerlige tendenser utvikler seg i kommunistorganisasjonene ved at de finner grobunn hos den enkelte kommunisten, hver enkelt av oss.

SUF(m-l) må kvitte seg med byråkratisme. Men åssen skal vi klare det, om ikke hver enkelt av oss blir kvitt byråkratisk stil? Vi må bli kvitt klikkvesen og komme ut til massene. Men da må også hver enkelt av oss gå ut til massene og skaffe mange nye folk! Vi må kjempe mot revisjonistiske ideer. Men da må vi også sikre at slike ideer utryddes fra hvert enkelt medlem.

Kadervurderinger er et middel til å kjempe mot feil hos hver enkelt av oss. Kameratslig kritikk av gode og dårlige sider sammen med forslag til åssen vi skal forbedre oss, kan hjelpe oss til å løse problemer vi ikke klarer aleine. Kadervurderinger er også et middel medlemmene i forbundet bruker for å kontrollere utviklinga hos hvert enkelt kader og medlem. De er et ledd både i demokratiet og årvåkenheten mot fienden.

Hver enkelt kamerat bør se fram til kadervurderinga som noe som kan gi stor hjelp framover. Alle enheter og utvalg må ha klart for seg at uten riktig bruk av kadervurderinger kan ikke korrigeringsbevegelsen føres fram til seier.

De gamle kadervurderingene.

Våren 1970 blei kadervurderinger gjennomført på eget initiativ i noen Oslo-lag der enkelte kamerater var blitt oppgitte og gjorde dårlig arbeid. Kadervurderingene førte til stor frangang i disse laga, kamerater som hadde vært i tilbakegang gikk framover, og entusiasmen økte. Deretter blei kadervurderinger foretatt i resten av forbundet.

Disse kadervurderingene førte til en del franganger. Men skikkelige retningslinjer for gjennomføringa mangla. Ofte blei kadervurderingene svært overflattisk og raskt gjennomført, og ga lite resultat. Vi har nå summert opp feila som blei gjort den gangen.

Som regel blei kadervurderingene ikke sett i sammenheng med masselinjekampanjen i forbundet. Derfor blei de lett isolert fra resten av arbeidet. Kadervurderingene blei dårlig forberedt og fikk mange ganger knapp tid. De som skulle vurderes fikk lite rettledning. Derfor blei de overflatiske, klarte ikke å trenge dypt ned.

Vurderinga av den enkelte kameraten blei ikke foretatt etter den dialektiske metoden med en deler seg i to. I steden ble de oppfatta som bare kritikk av kameratens feil. Resultatet blei en oppransing av en masse feil, istedenfor en vurdering av motsigelsen mellom den borgerlige og den proletære veien.

Mange steder endte kadervurderingene ikke med konkrete forslag til forbedringer av arbeidet, som deretter kunne kontrolleres. Slike steder blei kadervurderinga nærmest en del allment snakk om kameratene, som ikke ga noen konkrete resultater.

Dette viser at vi må lære å gjøre kadervurderinger på nytt. De kadervurderingene vi gjorde før, var ikke bra nok. Derfor må ingen tro de kan foreta kadervurderinger, bare fordi de deltok i de forrige kadervurderingene i 1970. De nye kadervurderingene må bygge på de retningslinjene som SK har staka ut, og som er slått fast i denne artikkelen.

Grunnleggende prinsipper for kadervurdering.

Det viktigste særtrekket ved den nye måten å kadervurdere på er at den er di-
lektisk. Ett deler seg i to, også i hver enkelt kamerat.

Hver kommunist har både en proletarisk og en borgerlig side i ideologi, poli-
tikk og arbeidsstil. Vi må forstå at i klassesammenfunnet blir vi aldri fri fra
borgerlige feil. Dette gjelder sjøl om vi er født og oppvokst i arbeidermiljø,
og sjøl om vi har vært kommunister, skolert oss og kjenpet i 10, 20 eller 50
år. Den beste kommunisten er ikke den som ikke har noen borgerlige feil -
for en slik person finnes ikke - men den som er klar over sine feil, alltid
bekjemper dem og stadig klarer å forbedre seg.

Kommunistene er sjøl både bevegende kraft i den revolusjonære bevegelsen og
mål for den revolusjonære bevegelsen. Vi skal ikke bare forandre verden, vi
må også forandre oss sjøl. For å kunne forene oss med folket og knuse mono-
polkapitalen må vi bli kvitt våre egne borgerlige feil.

Vi må nytte metoden bekjemp selvisheten, avslør revisjonismen. Svært ofte
tar kampen mellom den borgerlige og den proletariske veien formen av kamp
mellom selvets interesser og kollektivets interesser. Det er mer nakelig og
mindre risikabelt å gjøre mindre politisk arbeid og følge en høyrelinje. Og
det fører til forfall for kommunistene og nederlag for arbeiderklassen.

Kadervurderingene skal klarlegge hovedmotsigelsen i hver enkelt av oss -
våre gode og dårlige sider, den proletariske og den borgerlige veien. Kjenner
vi de to sidene, så veit vi hvilke bra egenskaper som kan utvikles, og hvil-
ke dårlige som vi må bli kvitt.

Klassestandpunktet er det grunnleggende spørsmålet i kadervurderinga. Det
viktigste er om en kamerat virkelig vil kjempe for arbeiderklassen, har til-
lit til at Maos linje er riktig og er lojal mot forbundet, er villig til å
jobbe hardt og leve enkelt osv. Kamerater som har et bra klassestandpunkt
kan alltså skolere seg, men det hjelper ikke om man har lest mye når man er
trotskist. Det hjelper heller ikke om man er dyktig og erfaren, dersom man er
streber og bare sjøl vil komme ovenpå.

For å få tekna et grundig bilde av den som vurderes, er det nødvendig å gå
gjennom alle sider i kameratens utvikling : oppvekst, politiske erfaringer,
fra skole eller arbeidsplass, forhold til familien osv.

Analysen må følges av forslag til konkrete tiltak. Vurderinga har ingen hen-
sikt dersom den ikke fører til forbedringer. "Målestokken for kadervurderin-
gene er om de ender i konkrete anvisninger og resultatene av den." (SKs 5.
plenum.)

Kadervurderingene må føyes inn som et ledd i korrigeringsbevegelsen i utval-
get eller enheten. Det betyr at vurderingene spesielt må ta opp og legge
vekt på de viktigste problemene i forbundets utvikling. Har vi f.eks. nett-
opp kjempet mot et trotskistisk avvik, er det viktig å spesielt vurdere hvor-
dan hver enkelt kamerat oppførte seg i denne kampen. Kjemper vi mot sekte-
risme, må den tas opp spesielt. SKs 5. plenum peker på at nå må kadre og
medlemmer særlig bekjempe byråkratisme og klikkvesen.

Praktisk veiledning.

Alle lag, grupper og celler må gjennomføre kadervurderinger som et ledd i
kampanjen mot byråkrati. Fraksjoner, styrever og utvalg bør også gjøre det.
Særskilte kadervurderinger kan også gjøres med sikte på lokale problemer.

Når skal vurderingene gjennomføres ? Det må avgjøres i samband med vurdering
av stillinga i korrigeringsbevegelsen i enheten. Det kan være gunstig å

gjennomføre vurderinger når man har overvunnet et viktig problem og skal finne ut om alle kamerater virkelig har grepet erfaringene fra dette, i samband med forberedelse av styrevalg e.l.

Grundige forberedelser er nødvendig. Kameraten som skal vurderes innleder sjøl. Hun/han må på forhånd få grundig rettleiing og hjelp med spesielle problemer, som usikkerhet på hva som skal tas med osv. Det er praktisk at kameraten innleder ut fra egne notater som er gjort på forhånd, i hvert fall i form av stikkord. Erfaring viser at uten dette blir kadervurderingene ofte svært lange og som regel ufullstendige og springende. Dersom kameraten av en eller annen grunn ikke har forberedt seg, bør vurderinga utsettes.

Ledende kamerater bør gå i spissen. Ved at ledende kamerater sjøl blir kadervurdert først, og dristig tar ledelsen i å legge fram sine erfaringer, sine sterke sider og problemer og be om kritikk, kan kameratene raskere få en forståelse av åssen den nye typen kadervurderinger gjennomføres, og sjøl bli mindre tilbakeholdne.

Sorg for å få god tid. Tre kvarter - en time pr. kamerat bør være et minimum. Husk at det er viktig å gå i dybden, at det blir tid til spørsmål og diskusjon, både for at kameratene skal få hjelp og for at forbundet skal kunne overvåke medlemmene. Raske og sjuskete vurderinger som blir feid unna for å komme gjennom en timeplan er verre enn ingenting. Det er bedre da å ta vurderingene over et lengre tidsrom, eller dele enheten i mindre grupper som vurderer forskjellige kamerater på samme tid.

Referer de konkrete tiltaka i hvert enkelt tilfelle. Ledelsen bør sørge for dette, slik at resultatene kan kontrolleres seinere.

Kadervurderinga vil falle i tre deler :

- Gjennomgåelse av kameratens utvikling og arbeid
- analyse av hovedmotsigelsen
- konkrete anvisninger.

Vi skal nå gå grundigere inn på hver av disse delene.

Kameratens utvikling og politiske arbeid.

Hensikten med dette er at kameraten i den første (og nest tidkrevende) delen av kadervurderinga legger fram hvordan han/hun har utviklet seg fram til i dag - hvordan frangangen er kommet, og hvor feila kommer fra. Noen kamerater har oppfatta dette som en oppransing av tillitsverv e.l., men slikt er mindre vesentlig. Viktigere er hvordan kameraten tenkte i forskjellige situasjoner, hva som fikk kameraten til å endre syn osv.

Til å begynne med tas klassegrunnlag, familie og oppvekst. Ikke bare foreldrenes klassenessige og politiske stilling, men også tidlig skolegang og kameratkrets gir oss ideer som vi beholder seinere. "Foreldra mine sa alltid til meg at kommunisme var bra." "På ungdomsskolen hadde vi en lærer som sa at arbeidsfolk var noe nøkk." "På gymaset var jeg med i en gjeng der mange hadde rike foreldre og så ned på dem som var fra fattige familier." Utdannelse, jobber osv. seinere er også viktig.

Etter å ha gjennomgått den tidlige utviklinga, over til spørsmålet åssen kameraten blei politisk aktiv. I den politiske utviklinga er hovedspørsmålet hva som utvikla deg : "Vietnamkrigen fikk meg til å skjønne at det nytta ikke med den fredelige veien." "SUF(m-l)s rolle i skole- og studentkampene gjorde at jeg skjønnte at de fikk gjort noe." Prov å finne åssen kampen mellom de to veiene gjorde seg gjeldende, åssen frangang blei vunnet mot liberalisme, feilaktige ideer osv. Hjelp du fikk gjennom erfaringer fra kamp, og gjennom kritikk fra kamerater, er viktig.

Familie og privatliv. Bør tas opp. Sjølsagt bør det brukes diskresjon her. Borgerpressa har vrøvla om at vi krever at "SUF-ere må bare gifte seg med hverandre" at vi "overvåker medlemmenes privatliv" osv. Det er ikke sånt tøv vi mener. Men en dårlig stil og politiske feil i privatlivet avslører feil andre steder, og råtten stil der kan også spre seg. Hva om en kommunist som er gift, f.eks. flyr på møter hver kveld og alltid lar kona sitte barnevakt? Hva om en kamerat som er gift, har et svært pengeforbruk, mens hans/hennes familie må leve magert? Hva om en kommunist har et dårlig forhold til foreldre og søsken pga. gammalt nag og ikke bedrer det, sjøl om disse folka er progressive? Sânt avslører en råtten, borgerlig-føydal holdning til familien, er i strid med masselinja og får folk til å se ned på kommunistene.

Hardt arbeid og enkelt liv. Dette er et viktig kommunistisk prinsipp, fordi vi som kjemper for arbeiderklassens frigjøring, ikke sjøl kan drive dank og svømme i luksus. Dette betyr sjølsagt ikke at vi behøver leve som asketer og ikke f.eks. kan dra på ferie eller ta en öl nå og da. Men begynner vi å leve som borgere, begynner vi også snart å tenke sânt og skiller oss fra folket. Dessuten kan folk som gjerne vil leve høyt, lett bestikkes. Altså må dette spørsmålet tas opp.

Min politiske rolle på arbeidsstedet nå - på skolen, jobben e.l. - bør tas opp og kommenteres spesielt.

Byråkratisme og klikkvesen - utslag hos meg selv av det, og min kamp mot det. Tas opp nå, spesielt pga. korrigeringsbevegelsen.

Hva er mine sterke og svake sider - hva er mine spesielle problemer, og hva mener jeg bør gjøres for å løse dem? Dette spørsmålet er det siste en kamerat tar opp når vedkommende legger fram vurderinga av seg sjøl. Vi behandler dette spesielt under neste punkt.

Alle må stille spørsmål uten frykt. Kameraten som skal kadervurderes må sjøl legge fram mest mulig om utviklinga si. Om den som skal kadervurderes ikke sjøl samarbeider og legger det hele mest mulig åpent fram, så kommer vi ingen vei. Men samtidig vil vedkommende også ha både gode og dårlige sider som en sjøl ikke kan se, og det vil kanskje også være saker som en synes det er flaut å snakke om. Derfor kommer vi ikke videre om ikke kamerater som kjenner den som skal kadervurderes, stiller spørsmål. "Er det så at du har gjort dårlig politisk arbeid på skolen?" "Hvorfor nevner du ikke at du tok et feilaktig politisk standpunkt den gangen?" "Hva kommer det av at du ikke gjorde den jobben du blei pålagt?" Ingen må være redd for å såre eller føle seg flau for å stille spørsmål. Kameraten som blir vurdert, må heller ikke bli sint eller fornærmet, sjøl om spørsmålet kanskje bygger på en påstand som ikke stemmer. Folk må ikke være sikker på at kameraten har gjort en feil for å stille spørsmål, det er nok at det er noe du ikke veit eller forstår ved kameraten. Husk at hensikten er å lære å kjenne hverandre godt, skape rein luft og klare opp eventuelle misforståelser. Da er det nødvendig å skape en kameratslig atmosfære der alle trygt stiller spørsmål.

Hovedmotsigelsen.

På grunnlag av det vi veit om kameraten, forsøker vi å finne ut hvordan motsigelsen mellom de to veiene gjør seg gjeldende i kameratens tilfelle.

Vi summerer opp først de gode og deretter de dårlige sidene ved den som vurderes.

Det er en alvorlig feil å bare summere opp de dårlige sidene. Det er feilaktig fordi det er ensidig: Hos kamerater i forbundet vil som oftest den gode sida være hovedsida. Når vi bare kjenner en kamerats feil, veit vi heller ikke hva vedkommende kan brukes til. Et medlem som var blitt vurdert i et utvalg, blei bedt om å referere vurderinga i samband med at han var foreslått til et styre. Han kunne bare ramse opp en lang liste med feil, fordi vurderinga ikke hadde behandla en eneste av de tingene han gjorde bra! Endelig kan feil bare overvinnes ved å bygge på de bra sidene vi finner hos en kamerat: F.eks. arbeidsvilje, evne til å ta til seg kritikk osv. Kjenner vi derfor ikke de bra sidene, så kan vi heller ikke rette feila. De gode sidene skal tas opp grundig, og de skal tas opp før

de dårlige sidene.

Det er sjølsagt også en feil å hoppe overrellep ta lett på de dårlige sidene. Ingen må synes det er "pinlig" eller at det "skaper uvennskap" å ta opp grundig kameratslig kritikk.

Når en kamerat snakker om sine egne gode eller dårlige sider, vil falsk beskjedenhet/sjenanse ofte gjøre seg gjeldende. Dette må vi bekjempe, ved å forklare at en sånn holdning er unødvendig blant kamerater og hindrer forbundets arbeid, fordi det betyr at vi må bruke mer tid og krefter på vurderinga.

I oppsummeringa tas alle slags saker med. Men spesiell vekt må legges på klassestandpunktet og kampen mellom selvets og kollektivets interesser. La oss ta et par eksempler:

Bra sider: En kamerat har en proletær klassebakgrunn og har jobba mye sjøl. Kameraten er lojal mot forbundet, har lett for å komme i kontakt med folk, gjør godt arbeid på jobben. Har retta på liberalistiske feil etter kritikk, har evne til å jobbe hardt, er pliktoppfyllende.

Dårlige sider: Kameraten tar på seg for mange arbeidsoppgaver og monopoliserer arbeidet slik at ikke alt blir gjort. Dette er et uttrykk for overvurdering av seg sjøl og nedvurdering av de andre kameratenes evne til å gjøre en god jobb: Å sette selvet foran kollektivet. Kameraten har hatt en tendens til å fegrenopp over kritikk, og har noen ganger brukt en skarp og hånlig tone mot kamerater. Kameraten har en tendens til rangling som fører til et dårlig forhold til familien. Kameraten har liten skole-ring og gjør ikke spesielt for å skolere seg.

Hos en annen kan det være slik:

Bra sider: Er meget erfaren, god til å gjøre analyser og løse problemer, absolutt ledende kraft i arbeidet. Sterk tiltro til revolusjonens seier, optimistisk. Ønsker å nærme seg arbeiderklassen, har gjort framskritt på jobben. Jobber hardt og lever enkelt.

Dårlige sider: Kameratens småborgerlige bakgrunn viser seg i at vedkommendes egentlige grunn for å drive politisk arbeid er fordi det er morsomt og spennende, ikke for å befri arbeiderklassen. Kameraten frykter massene, har vært redd for å delta i KK-salg og har fortsatt svakheter i arbeidet på jobben. Tar ofte avgjørelser og setter dem ut i livet på egenhånd, uten å diskutere med kameratene i styret eller i enheten. Sier seg formelt enig i kritikk, men utnytter sin ledende stilling til å vri seg unna å virkelig rette på feil. Hjemme hos kameraten er alt prega av rot og kaos, og rot blir det noen ganger i det politiske arbeidet, sånn at kameraten ikke får gjort jobben sin.

Vi ser at i begge disse tilfellene henger både sterke og svake sider sammen med evne til på hvert enkelt område å tilegne seg et bra klassestandpunkt og sette kollektivet foran selvet, sjøl om ytringsformene er ganske forskjellige. Feila til den første kameraten går bl.a. ut på at vedkommende setter sin egen prestisje over det å rette på feil og synes det er viktigere å ha det göy enn å føre masselinja overfor familien. Den andre kameraten er så sikker på å ha rett sjøl at kameraten ikke gidder diskutere saker med andre før de settes ut i livet osv. I begge disse tilfellene ser vi åssen borgerlig-individualistisk overvurdering av selvet og det å ha det makelig er rota til mange viktige feil.

Konkrete anvisninger.

Dette er den viktigste delen av kadervurderinga. Uten anvisninger har resten bare vært tomt preik.

Hensikten med anvisningene er å gi hver enkelt konkrete arbeidsoppgaver, som tar sikte på å rette på noen av de viktigste feila. Vi må sjølsagt ikke tru at vi blir kvitt alle våre feil ved å følge opp slike anvisninger, men gjennom det kan vi i hvert fall ta et skritt framover i den livslange kampen mot feila.

Anvisningene bör ta sikte på først og fremst de feila som hindrer kameraten

mest i å utvikle seg akkurat nå. De bør også så mye som mulig utnytte det vi veit om kameratens gode sider, slik at disse kan utvikles videre.

I eksemplene ovenfor bør den første kameraten kanskje bl.a. få følgende oppgaver: - Å begrense seg til færre arbeidsoppgaver og i stedet lære opp andre til å ta noen av dem kameraten har (om mulig slå fast hvilke arbeidsoppgaver), gjerne innen en bestemt dato. - Å slutte å skjelle på folk i forbundet. - Å bedre forholdet til folka innen familien. - En arbeidsoppgave som vil gjøre at kameraten må studere mer teori: Kanskje å lede en sympatisør-sirkel der det deltar folk som før har fått revisjonistisk skolering. Her vil kameraten også få nytte av at han har lett for å komme i kontakt med folk.

For den andre kameraten bl.a. dette: - Å bedre arbeidet på jobben, kanskje å ha vært hjemme hos noen av folka der innen et bestemt tidsrom, selge EEC-heftet osv. - Å bli flinkere til å følge opp kritikk. - Å få rydda opp hjemme. - En arbeidsoppgave som tvinger kameraten til å jobbe i nærmere kontakt med resten av folka og gå mer ut til massene: Kanskje lede propagandaarbeid om EEC lokalt e.likn. Her vil kameraten også få bruk for sin evne til å gjøre analyser og løse problemer.

Anvisningene må alltid tilpasses hvertenkelt tilfelle. Eksemplene ovenfor kan ikke overføres til andre, de er "skreddersydd" for de folka det gjelder. Folk bør ikke få for mange oppgaver, eller oppgaver som de har svært vanskelig for å løse: Hensikten er jo å peke på små skritt framover som kameratene virkelig kan klare å ta. Grundig kjennskap til hver enkelt kamerat er nødvendig. En kamerat er kanskje dyktig og erfaren, men har liten sjøltillit: Kanskje kameraten bør pålegges å gjøre en sjølstendig undersøkelse av et spesielt område og legge fram resultatet. En annen er flink til å bruke penger, mens kona er flink til å tjene penger, leve på lite og lappe klær: Kanskje har bør få i oppgave å begynne å føre familiebudsjett osv. Det er klart at standardløsninger aldri kan slås opp i en slags fasit: Oppgavene må løses hver for seg.

Kontroll: Før referat!

Den siste delen av kadervurderinga kommer etter møtet. Det er kontroller av at anvisningene virkelig blir fulgt og resultatet av det.

Ledelsen må absolutt føre nøyaktig referat over anvisningene til hver enkelt kamerat. Uten det blir skikkelig kontroll sjølsagt umulig.

Referatet bør fastslå en tidsfrist for kontrollen. Enheten/utvalget får sjøl fastslå hvor lang den bør være, bl.a. i samsvar med typen oppgaver.